

at de allierede Magter trækker Grænsen paa Grundlag af en Folkeafstemning; men derefter var der ikke nogen som helst Mulighed for at træffe en Ordning hverken for Øvre-Schlesiens Vedkommende eller for Mellemslesvigs Vedkommende af den Karakter, som der her har været Planer om ved Tanken om Internationalisering. Og den Virksomhed, som Folkeforbundet udfoldede med Hensyn til Øvre-Schlesien, giver ikke det allerfjerneste Udgangspunkt for den Opfattelse, som det ærede Medlem lægger ind i den.

Det, der foregik med Hensyn til Øvre-Schlesien, var, at da de allierede Magter ikke selv kunde forliges om, hvorledes Grænsen skulde drages, udbad de sig fra Folkeforbundsraadet et Raad med Hensyn til denne Grænse, idet de erklærede, at saa agtede de bagefter i Overensstemmelse med dette Raad at træffe deres Beslutning. Det kunde de saa vist ogsaa have gjort med Hensyn til Mellemslesvig. Hvis der havde været Strid mellem Frankrig og England derom, og hvis man ikke havde kunnet komme til et Resultat i det øverste Raad, saa kunde man fortræffelig have spurgt Folkenes Forbund om, hvad det mente, hvis det havde været saaledes, at dette paa det paagældende Tidspunkt var i tilstrækkelig Virksomhed til, at det kunde lade sig gøre. Men deri ligger intet som helst om, at hverken Folkenes Forbund eller de paagældende Magter blot i fjerneste Maade havde Myndighed til at foretage en fuldstændig Forandring i Fredstraktatens Bestemmelser og gennemføre en Ordning, som ikke havde blot det fjerneste Holdepunkt i de Bestemmelser, der findes i selve Fredstraktaten.

Den højtærede Statsminister henviste med Hensyn til sin Opfattelse af Muligheden for en Internationaliserings Gennemførelse til de Indtryk, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen og de andre Deltagere i den mellemslesvigske Deputation og vel ogsaa Professor Vinding Kruse havde faaet i Foraaret 1920. Jeg tror, naar man ser, paa hvilket Grundlag det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har faaet den Opfattelse, han har givet Udtryk gennem den Tale, det ærede Medlem har holdt her, saa vil ærede Medlemmer være paa det rene med, at det er en meget svag Grund for den højtærede Statsminister at staa paa. Med Hensyn til hele denne Delegation er Vurderingen af, hvorledes den opfattede Forholdene, givet af den danske Gesandt, Kammerherre Bernhoft, som efter at have skildret Delega-

tionens Virksomhed siger, at han vil ikke undlade at bemærke, at de Herrer er maaske tilbøjelige til at tillægge sympatiske Ord for megen reel Betydning og ikke at forstaa, at hver af de Mænd, de søger, skyder Sagen fra sig ved at erklære, at han for sit Vedkommende kunde tænke sig at optage den, men at Modstanden kommer fra anden Side. Det er den danske Gesandts Vurdering af den Opfattelse, som fandtes hos dem, der paa det Tidspunkt arbejdede paa det Spørgsmaal i Paris.

Jeg tror, at vi efter at have set Oplysningerne om deres Henvendelser til de forskellige og om den Maade, hvorpaa de blev modtaget, kan sige med fuld Sikkerhed, at hele denne Sendefærd var præget af en ganske usædvanlig stor Naivitet. Denne Naivitet er maaske forstaaelig, og mange vil maaske finde den tiltalende hos Delegationens Medlemmer. Men jeg tror, man bør føje til, at man vil forbavses over, at den højtærede Statsminister er en saa naiv og uerfaren Mand, at han har kunnet tillægge noget som helst af dette virkelige Værdi og virkelig Betydning.

Den højtærede Statsminister har i sin Tale her forleden sagt, at den mellemslesvigske Delegation havde andre Opgaver end selve Tanken om Internationaliseringen. Den højtærede Statsminister sagde ikke, hvad det var, han tænkte paa i saa Henseende. Jeg ved ikke, om det kan have været det, som der var en praktisk Mulighed for, nemlig visse Mindretalsgarantier. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det skulde være dette, thi den højtærede Statsministers Regering udtalte sig, som jeg før nævnte, allerede paa det Tidspunkt meget stærkt imod en Ordning, der knyttede sig til saadanne Garantiaftaler. Den højtærede Statsminister sagde i sin Tale forleden, at han havde ikke givet Forhaabninger med Hensyn til, hvad der kunde opnaas paa Internationaliseringens Omraade; men den Gang. Delegationen afrejste, ansaa han ikke Bestræbelserne for haabløse. Jeg ved ikke, om Vægten her skal lægges paa det Tidspunkt, da Delegationen afrejste. Der var imidlertid et andet Tidspunkt, hvor den højtærede Statsminister tilkendegav sin Mening overfor Rigsdagen. Det var under Forhandlingerne her den 20. og 21. Maj. Da holdt Statsministeren Spørgsmaalet svævende. Da sagde han: Paa den ene Side vil jeg ikke give Fortrøstning, men jeg vil heller ikke mistrøste. Det var den Maade, hvorpaa Statsministeren da fremstillede Sagen overfor den